

Kevätpuolella alkoi käpyjen keruu. Siitä oli muodostunut jokavuotinen tienesti Jounille ja monelle muullekin koululaiselle. Vapaapäivät kuuluivat nopeasti puissa rimpuilla. Jouni pinnasi koulustakin pari kertaa kovan käpykuumeensa takia. Siihen iloon tuli äkkiloppu ja arestia, kun opettaja sai kuulla asiasta.

Tämän talven käpysadosta näytti tulevan erittäin hyvä. Jounilla oli tapana rimpuilla puuhun sanko mukanaan. Kun se täyttyi, niin hän laski sen köyden varassa maahan ja Jaakko tyhjensi sangon säkkiin. Hän oli vielä niin pieni, että sai auttaa vain alhaalla. Säkki täyttyi päivässä, jos he olivat ahkerina.

Jouni muisti syksyisen pullonmyyntireissun ja päätti, että käpylasti on vietävä myytäväksi kiertotietä käyttäen. Alkumatkan he voisivat kulkea tietä pitkin, mutta lähempänä kauppaa olisi poikettava ladulle. Kelkkaa on hankala vetää lumessa, mutta kyllä se onnistuu kahteen pekkaan.

Veljekset olivat ahkerina ja lähtivät käpymetsään jo hämärissä. Valoisaa aikaa ei ollut montakaan tuntia vuorokaudessa ja se aika täytyi käyttää tarkkaan. Kolme säkkiä täyttyi muutamassa päivässä. He päättivät viedä lastin kauppaan myytäväksi. Onneksi hanki kantoi kelkkaa poikien lähtiessä matkaan. Kaikki sujui ilman vahinkoja suurelle joelle saakka, mutta siellä jäälle oli laskettava jyrkkä mäki. Pojat pysähtyivät törmälle neuvottelemaan.

– Annetaanko kelkan mennä ihan itsestään? Jaakko kysyi huohottaen.

– Ei tietenkään. Kuule, yritä sinä jarruttaa takaa, niin minä pidättelen kelkkaa edestä, Jouni ehdotti.

Jaakko vilkaisi jyrkkää rinnettä epäillen.

– Ei se onnistu.

– Kokeillaan, Jouni ähki siirtyen kelkan eteen.

– Joko minä työnnän? Jaakko kysyi.

– Varovasti. Anna tulla.

Jaakko antoi kelkan liukua hitaasti mäkeä alas. Jouni jökötöti jalat haarallaan edessä. Vauhti kiihtyi. Poikien voimat eivät riittäneet pidättelemään kolmella säkillä lastatun kelkan vauhtia. Jouni yritti loikata sivuun, mutta ei ehtinyt. Kelkka kaahasi hänen ylitseen Jaakon roikkuessa mahallaan kelkan perässä. Hurja vauhti tökkäytyi viimein vastapäiseen törmään, Jaakon jököttäessä edelleen kiinni kelkan kahvoissa. Yksi säkeistä oli pudonnut kyydistä ja auennut. Jouni kömpi ylös lunta sylkien ja alkoi hyppiä tasajalkaa.

– Voi helvetin helvetti! Etkö sinä jarruttanut yhtään vauhtia? Minä olin kuolla käpylastin alle! Ja katso, säkki on auennut! Nyt keräät joka ainoan kävyn hangesta!

– En minä jaksanut jarruttaa! Se meni niin kovaa! Jaakko kitisi itku kurkussa.

– Perhanan saakeli!

– Et saa noitua. Ajattele, jos äiti kuulee. Tai opettaja, niin jätät arestiin.

– Kuulkoon, jukoliste!

– Lopeta heti tai minä lähden kotiin, Jaakon ääni sortui täysin. Jouni vilkaisi veljeään ja katui kiivastumistaan.

– No, elähän nyt suutu. Minua vaan kiukuttaa niin tämä kiertotietä kulkeminen! Tule, poimitaan kävyt säkkiin ja painellaan suoraan kauppaan. Jos Mauno tulee kenkkuilemaan, niin työnnetään sille käpy kurkkuun!

– Joo ja takapuoleen myös, Jaakko naurahti silmiään kuivaillen.

Käpyjä ei mennyt hukkaan juuri nimeksikään ja pojat pääsivät jatkamaan matkaa.

He saivat lastin kauppaan ilman uusia vastoinkäymisiä. Kauppias punnitsi säkit ja maksoi kävyistä.

– Mitä jos se Mauno tulee veljensä kanssa ja ryöstää meidät? Jaakko kysyi.

– Piilotetaan markat. Ei me niitä muille jaeta.

– Ne tutkii kuitenkin taskut.

– No ei me rahoja taskuun tukita. Odota, nyt tiedän. Tule tänne.

Jounin ilme oli salaperäinen, kun hän käski Jaakon vetää huopatossu jalastaan. Hetken epäroityään hän istahti rapulle ähkimään.

– Anna se tänne, Jouni pyysi ja alkoi tunkea rahoja huopatossun kärkeen.

– Ne menee rikki siellä, Jaakko sanoi silmät pakrollaan.

– Ei mene. Nyt lähdetään ja sinä istut kelkkaan. Jos ne mätämunat tulevat kiristämään rahaa, niin sanotaan, ettei meillä ole penniäkään. Minä valehtelen, että sinä loukkasit jalkasi, kun me laskettiin mäkeä, etkä pysty nyt kävelemään.

– No miksi me täällä oltaisiin laskemassa? Onhan meillä mäki kotonakin.

– Sanotaan, että täällä kaupan lähellä on suurempi mäki ja siitä saa kovemmat vauhdit. Muista sitten tikistää itkuja, jos ne kahelit tulevat rähjäämään, Jouni neuvoi vielä veljeään ja lähti vetämään kelkkaa.

He pääsivät sillan yli, eikä mitään tapahtunut. Jaakko pääsi juuri kehumasta heidän hyvää tuuriaan, kun Rantalan talon takaa hyökkäsi Mauno veljensä kanssa. He tarttuivat kelkan vetoköyteen ilkeästi virnuillen.

– Kävittekö myymässä pulloja, vai käpyjä kauppiaille? Mauno kähisi silmät viiruina.

– Ei me myyty mitään. Laskettiin mäkeä tuossa joenrannassa, Jouni vastasi ja yritti kiskoa köyttä itselleen.

– Ja minä loukkasin jalkani. Siksi minä istun kyydissä, Jaakko kilahti hätäisellä äänellä.